

МИХАЈЛО УЛЕМЕК, СРБИН О КОЈЕМ СЕ ПРИЧА

СРБУЈЕМ ТАМАН ОНОЛИКО КОЛИКО ЈЕ ПОТРЕБНО!

● Јесам скинуо шаховницу са Дома у Новом Сланкамену, шамарао Хрвате што су псовали моју српску мајку, али силовање конобарице — па то је смешно — Уценили су моју главу на 100.000 марака!

Михајло Улемек из Старе Пазове, познатији као Миле, одувек важи за човека који се «трипут не крсти». Што на уму, то на друму — што би се рекло. Сам признаје да је склон тучама («Шта могу, такав сам»), а ни на речима није баш «свилен». Овог лета о њему се много говори, баш као и пре двадесетак година када је за Божић јахао белог коња кроз град, у кафанама певао тада забрањене српске песме и био Србин уз длаку властима и понеким суграђанима.

За све то он има властито образложење: «Нисам нигде истицао своје да бих туђе потцењивао. Ја сам Србин зато што сам тако рођен, нисам то из ината. Ценим и тог Словака, и тог Хрвата, али не ово што се данас дешава. Не могу они сада тражити оно што бити не може, као што ни Вук Драшковић не може да кроји границе како он хоће. То је тако и никако другачије».

Оно што је Улемека овог лета поново довело у центар пажње његових суграђана су догађаји последњих месеци у Новом Сланкамену, а у неким од њих је он био централна личност. Многи сматрају да је претерао у одбрани српства, званично га терете за насилничко понашање, пуцање и силовање, а у неким домовима овог краја се од самог помињања имена Милета Улемека као природна појава јавља — страх.

Чиме је то Улемек узнемирио јавност и изазвао огорчење пре свега овдашњих Хрвата и Словака?

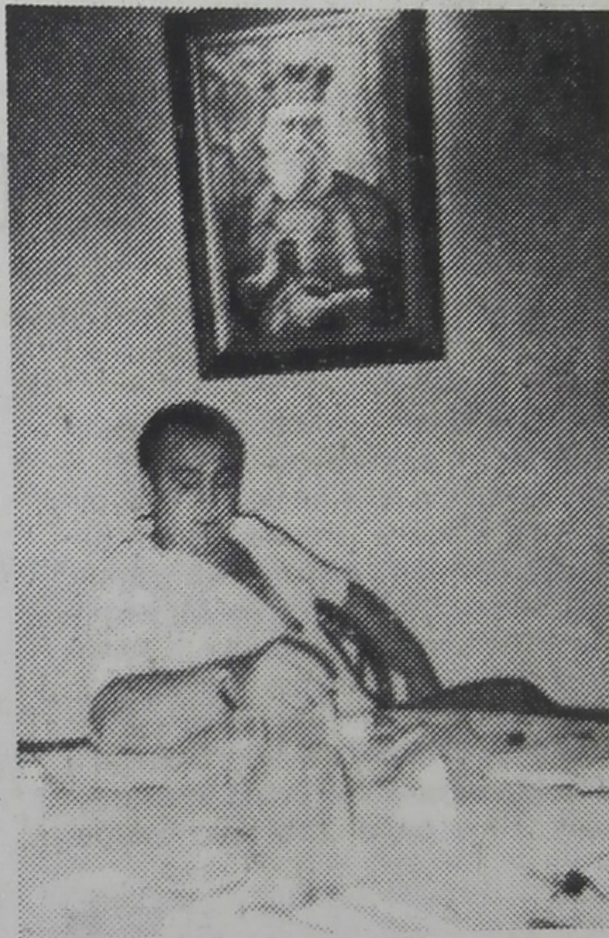
— Првог маја увече у 9 сати назвала ме из Сланкамена жена, чије име не желим да помињем, сва узбуђена: «Миле помажи, Хрвати су ставили шаховницу на Селачки дом. Милиција ју је скинула, али је данас дошао Бела Тонковић са властима из Инђије и шаховница поново виси. Мегафоном се кроз село позивају Хрвати на очување «наше лијепе»... «Једном речи, они су узбуђивали народ. Назвао сам Државну безбедност у Новом Саду и они су рекли да ће сутра послати своје људе да извиде шта се у селу догађа. Рекао сам им да ја не могу дозволити да се 14 километара од моје куће вијори шаховница, јер ће за дан она бити и у Голубинцима, Новим Бановцима, а за два у Земуну, како је то Туђман и наумио — прича Улемек».

Исте ноћи је са Мирком Сирковићем из Београда и његовим псом, наоружан, отишао у Сланкамен.

— Тамо сам нашао четворо, петоро наших људи и од њих сазнао имена десетак главних Хрвата у селу. Позвао сам једног од њих и рекао му лепо да они од Србије не могу да праве Хрватску. Дао сам им сат времена да скину заставу или ће у противном горети десет хрватских кућа у Сланкамену. У пет до поноћи застава је била скинута, а ми смо се вратили кући — објашњава Миле.

Месец дана касније:

— Хрвати су испребијали једног Босанца, Србина по националности. По селу се лепе плакати ХДЗ-а. Нас шест ноћу скинемо све плакате, сутра су опет излепљени.

МИХАЈЛО УЛЕМЕК

Када смо то видели ишли смо скоро свако вече у Сланкамен, чисто да их мало заплашимо јер су они јако плашљиви људи. Тако је трајало месец дана. Седмог јула

увече опет се јавља она жена, плаче, те ноћи им како је чула, спремају нешто грозно у селу. Одемо око 9 сати у Сланкамен, обиђемо село и седнемо у «Ловац» код Блаженке Воденац. Пар пијаних провоцира. Ко му даје право да псује матер српску? Дође милиција, због неколико шамара, а када је отишла ми «господу» лепо ишамарамо и испитамо шта хоће. Кафана се испразнила после тога, а Блаженка је пристала да иде са нама на пиће. Дошли смо у Бановце по њеној жељи и све што је после било, било је по њеној жељи. Свањивало је када сам је одвезао у Сланкамен. Пред њеном кућом су стајали њен отац и зет. Тражила је да је оставим мало даље, да је не виде. У шест је код мене дошла милиција и одвела ме. Терете ме за пуцање и силовање. Пуцали те ноћи нисмо, неко је после нас дошао и направио русвај у кафани, а ја да силујем конобарицу — па то је смешно — каже Улемек.

У истражном затвору је провео 11 дана. Баш некако када је изашао из затвора у Сланкамену опет пуцњава. Пориче да је са тим случајем имао било какве везе. Истражни поступак још траје и неизвесно је како ће се окончати. Каже: «Оно што се мени лепи није истина, имам много аргумената за све». После скидања шаховнице хрватске власти су уцениле његову главу на 20.000 марака, после случаја са Блаженком Воденац и њеног путовања у Загреб, како је чуо, на — 100.000 ДМ.

Нисам националиста, ја сам Србин рођен и Србин ћу остати. Србујем само онолико колико је то потребно — закључује.

Наравно, друга страна у овом случају, о чему смо раније писали — има своју истину.

Б. Маринковић-Гајин